

Справа „Кучеренко проти України”

(„Kucherenko v. Ukraine”)

27347/02

У рішенні, ухваленому 15 грудня 2005 року у справі *“Кучеренко проти України”*, Суд постановив, що:

- було порушено ч. 1 ст. 6 Конвенції;
- було порушено ст. 1 Першого протоколу до Конвенції;
- було порушено ст. 13 Конвенції.

Відповідно до ст. 41 Конвенції Суд призначив сплатити заявниці 3000 євро як компенсацію моральної шкоди.

Обставини справи

Заявниця Людмила Андріївна Кучеренко є громадянкою України, народилась 1936 року і мешкає у м. Дніпродзержинську.

На користь заявниці було ухвалено два судових рішення про стягнення з відповідача, колишнього роботодавця заявниці, – державного транспортного підприємства “Дніпродзержинськміськелектротранс”) – відповідної суми заборгованої зарплати.

Однак протягом тривалого часу зазначені судові рішення залишались невиконаними (5 років і 3 місяці – перше рішення, 4 роки і 3 місяці – друге).

Заявниця стверджувала про порушення державою ч. 1 ст. 6 Конвенції, яке виявилось у невчасному виконанні судових рішень на її користь, і про порушення ст. 1 Першого протоколу до Конвенції. Також заявниця поскаржилась на незабезпечення їй ефективного засобу правового захисту на порушення ст. 13 Конвенції.

Зміст рішень Суду

Стосовно скарги на порушення ч. 1 ст. 6 Конвенції Суд відзначив, що для держави не є припустимим виправдовувати невиконання судових рішень відсутністю у неї коштів. Суд далі зауважив, що рішення у справі заявниці не виконувалися упродовж тривалого часу (5 років і 3 місяці – перше рішення, 4 роки і 3 місяці – друге), а Уряд, зі свого боку, не зміг належно пояснити таку ситуацію. Тому Суд постановив, що мало місце порушення ч. 1 ст. 6 Конвенції.

Стосовно скарги на порушення ст. 1 Першого протоколу до Конвенції Суд відзначив, що суми компенсації, які належали до виплати заявниці за відповідними судовими рішеннями, слід вважати майном у сенсі ст. 1 Першого протоколу до Конвенції. Відтак позбавлення заявниці протягом тривалого часу можливості скористатися коштами, на які вона мала право, було порушенням її права на мирне розпорядження своїм майном. Тому Суд постановив, що мало місце порушення ст. 1 Першого протоколу до Конвенції.

Суд також визнав, що у заявниці не було ефективного засобу правового захисту, аби отримати компенсацію шкоди, заподіяної тривалим невиконанням судових рішень на її користь. Суд зауважив, що причиною такої ситуації була неспроможність з боку держави вжити належних законодавчих та бюджетних заходів. Отож Суд постановив, що було порушено ст. 13 Конвенції.